

sin Arm om Ingers Liv — med et Blik til Per, som vilde hun prøve at udæske hans Skinsyge. — »Min Mand sidder vist allerede derinde.«

*

*

*

Det havde som sædvanlig ikke været vanskeligt at overtale Inger til at følge med til Kærsholm; dog havde hun dennegang stillet en Betingelse, — hun havde anmodet om at maatte være hjemme igen i god Tid inden Aften. Dette havde hun gjort for at berolige sin Moder, som forleden efter Hjemkomsten fra Folkemødet i Skoven havde talt til hende om Per paa en Maade, der tydelig nok skulde tjene hende til Advarsel; og Aftalen var nu bleven, at Forældrene selv hentede hende her i Løbet af Eftermiddagen.

Naar hun overhovedet havde kunnet faa sig til at besøge Kærsholm, saa længe Per endnu var her, skyldtes det udelukkende de glemte Handsker, som hun ikke vovede ligefrem at sende Bud efter og dog absolut vilde have tilbage. Det havde været hende en virkelig Lidelse at tænke paa, at hun havde en Hemmelighed med denne fremmede Mand, og at noget, der tilhørte hende, var i hans Besiddelse, maaske var gemt i hans Lomme eller laa fremme paa hans Bord. Paa den anden Side kunde hun ikke faa sig til at betragte Handskerne som tabte og lade ham beholde dem.